

DISCURS DEL PRESIDENT DE L'AILLC,
PROF. GIUSEPPE TAVANI, EN L'ACTE DE
CLAUSURA DEL COL·LOQUI

Il·lustríssim Senyor Alcalde de la Ciutat d'Elx,
Amigues i amics:

Una vegada més, en arribar al final del nostre Col·loqui, experimentem un sentiment de satisfacció pel treball realitzat, pels resultats obtinguts, pel nivell científic considerable de les conferències plenàries, de les ponències, de les comunicacions, de les taules rodones; però, si la vostra experiència correspon a la meva, tenim al mateix temps una sensació subterrània, encara tènue, d'enyorança: sabem, d'antuvi que, d'aquí a uns dies, trobarem a faltar la germanor o almenys la convivència d'aquesta setmana, els debats, les discussions, els encontres, els col·loquis, el bes-canvi d'opinions i d'experiències que han caracteritzat la nostra trobada d'aquest any, així com van caracteritzar les precedents. Què hi voleu fer? Els plaers de la vida són precaris, i les coses agradables acaben molt més ràpidament que no pas les altres. Ens consola la consciència d'haver contribuït, aquesta vegada també, a l'avançament dels estudis que ens ocupen, d'haver donat un nou testimoni de la vitalitat d'una llengua i d'una literatura, d'haver confirmat el compromís —global de l'AILLC, individual de cadascun de nosaltres— a favor de la cultura catalana, els veritables problemes de la qual hem intentat d'examinar amb tot el rigor científic possible. Ens emportem, doncs, a casa el convenciment d'haver acomplert, bé que en una petita part, una tasca molt important, la de consolidar sempre més l'edifici dels estudis catalans, que són la nostra casa comuna, i d'obrir-ne les portes a tots els qui volen i poden ajudar,

amb llur participació, a fer-ho més gran; però ens emportem també el record dels vells amics retrobats i dels nous que hem guanyat en aquesta trobada, cosa que sempre ha estat una de les característiques més atractives dels nostres Col·loquis.

El camí emprès fa molts anys, al temps de les catacumbes —com va dir encertadament l'amic i col·lega Arthur Terry a l'acte de cloenda de Tolosa—, és encara molt llarg, però el tros que hem recorregut fins ara ens permet d'ésser optimistes. Els resultats del novè Col·loqui ens confirmen en aquesta sensació. Tots sabem que l'organització d'un Col·loqui de les dimensions dels nostres exigeix temps, esforços, i sobretot suports econòmics adequats: pot haver-hi hagut falles —molt poques i molt petites— des del punt de vista logístic, però és impossible que tot funcioni perfectament perquè sempre hi ha l'imprevist i l'imprevisible. Un programa tan carregat com el d'aquests dies —feliçment carregat afegiria jo, sigui en la part científica, sigui en la de les diversions—, malgrat totes les bones intencions i totes les precaucions que hom pugui prendre, implica sempre un marge d'imponderabilitat: una mena de dimoniet que es fica en els mecanismes de la infraestructura per tal de fer naufragar els esforços dels qui porten l'organització, un dimoniet que deu tenir afinitats amb el Titivillus que induïa a error els copistes medievals. I tanmateix, a despit del dimoniet, podem afirmar que tot ha funcionat gairebé perfectament. I, per això, moltes gràcies a l'amic Rafael Alemany i als seus col·laboradors, que han portat una feina realment molt feixuga, i que probablement es sentiran alleujats amb la fi del Col·loqui.

Quan em refereixo als resultats positius d'aquests dies, és clar que no em faig il·lusions sobre llur abast: ja he dit que els treballs que hem portat a cap aquí no són sinó una partícula —bé que molt important en la perspectiva des de la qual considerem el problema— de la tasca que correspon a la cultura en el món en què vivim: una tasca que se'ns presenta sempre més difícil, i a la qual tanmateix no podem deixar de dedicar-nos. És clar que un Col·loqui, encara que Internacional, de Llengua i Literatura Catalanes, no té la possibilitat d'incidir d'una manera decisiva en els destins de la humanitat; però és clar també que si cadascú hi posa tot el que pot de part seva, la incidència del factor cultural en la reorganització de la comunitat humana, trastornada pels esdeveniments dels darrers mesos, no deixarà d'ésser important. El que hem intentat de fer nosaltres

és exactament la nostra part, la que ens pertoca, la que podem i sabem fer, la que continuarem fent en els anys vinents, almenys fins a la celebració del nostre desè Col·loqui, que, com va decidir la nostra Assemblea ahir, se celebrarà a Frankfurt.

Encara un regreiciament molt sentit a l'Il·lustríssim senyor Alcalde i a l'Ajuntament de la Ciutat d'Elx per llur hospitalitat, gràcies de cor als amics que deixen la Junta de Govern per la renovació orgànica prevista pels estatuts, i una afectuosa benvinguda als nous membres.

I res més. Des d'aquests confins meridionals de la llengua, gràcies a tots vosaltres per haver vingut, per haver participat, per haver col·laborat.

Us desitjo amb tot el cor un bon retorn. I a reveure a Frankfurt.

